

Nar, og det havde fra Regjeringens Side været saa overordentlig let at befjæmpe den, da Regjeringen selv maa antages at være fuldstændig klar over Forstaaelsen af de Udtryk, der nu findes i de midlertidige Finantslove, thi den nuværende Regjering har ikke blot i 1881-82, hvor den ganske vist fulgte den Praxis, der var i høi Grad usystematisk, og som gjorde Indtryk af Mangel paa tilstrækkelig Overbevisning, men tillige mange Gange fremsat Forslag om midlertidige Finantslove. Ja, det er ikke længere siden end i Maren 1866 og 1867, at en Finantsminister, der var Kollega til den nuværende høitærede Finantsminister, overordentligt bestemt udtalte sin Opfattelse af, hvad der forstaaes og menes med Udtrykket „løbende Udgifter“ i den midlertidige Finantslov. Det var nemlig Finantsminister Jonnesbech, som udtalte i 1866, at for saa vidt Forslaget indeholdt Forhøielse i, hvad der hidtil havde været vedtaget, Regjeringen da altid vilde føle sig bunden til at vælge det Mindste, og i 1867 udtalte han i Folkethinget, at Regjeringen kun igjennem midlertidige Finantslove søgte Bemyndigelse til at lade Sagerne gaa efter de tidligere Bevillinger endnu i nogen Tid. Der har altsaa hverken fra Regjeringens eller Folkethingets Side til Dato nogenstunde været reist nogenstømt Tvivl — og det kan der heller ikke — om Forstaaelsen af disse Udtryk, der nu have en 35aarig Praxis for sig, og som i al den Tid have været forstaaet saaledes, at man ikke nu behøver at komme i Tvivl om deres Forstaaelse. Altsaa, naar der endelig i Fjor var blevet reist Tvivl i saa Henseende, og Regjeringen endelig vilde have disse Tvivl fjernede, havde den simpleste Vej for Regjeringen været den at stille sig bestemt paa det Standpunkt, som den selv og alle hidtidige Regjeringer have staaet paa, det vil sige paa Folkethingets, og derigjennem hævde Traditionen; men det har den ikke gjort. I Stedet derfor har Regjeringen forelagt Forslag til at tage bort fra Udtrykket „løbende Udgifter“ alle de Bestemmelser, som nærmere kunne bestemte det, den har ladet Udtrykket staa fuldstændig frit, løst og bart uden nærmere at betegne det, skjøndt det netop var det Udtryk, som Striden dreiede sig om. Jeg siger altsaa, at denne Del af Motiverne indeholder ingen Forklaring til

Lovteksten. Det, der udtales i Motiverne, er Postulater, der ikke have Hjemmel i nogen virkelig Trang, og det, der loves i Motiverne, indfries aldeles ikke, der gjøres ikke saa meget som et Forsøg paa at indfri det. Hvis der virkelig kunde være Tvivl om Forstaaelsen af midlertidige Finantslove, saa er denne Tvivl fuldt saa meget tilstede efter dette Forslag, som den har været tilstede for, der gjøres slet ingen Forandring heri. Derimod indeholder Forslaget ganske vist en hel Del Andet, men alt dette Andet motiveres ikke. Motiverne tie aldeles stille derom. Ligefom Motiverne udbrede sig overordentlig vidtløftigt om, hvad der er nødvendigt for at fjerne en Tvivl, som i Virkeligheden ikke eksisterer, og som slet Ingen tænker paa at fjerne, saaledes indeholde de ikke den fjerneste Motivering af disse nye Bestemmelser, Regjeringen her foreslaar, og jeg maa sige, at det Møde, som Regjeringen foreslaar, er Lovforslagets egentlige Kjerne, det er det, som giver det Betydning, og som maa være det Bestemmende for det høie Thing, naar det skal tage sin Stilling til dette Forslag.

Det, der nu er det Giendommelige ved dette Lovforslag, er, at det fuldstændig forandrer den gjældende Opfattelse og saa at sige gjældende Retstilstand her i Landet. Efter Regjeringens Forslag vil jo nemlig i Fremtiden, foruden at Ordet: „løbende Udgifter“ kommer til at staa, som jeg nærmere betegnede det, de nødvendige Udgifter være bevilgede, og de ville være bevilgede efter det Forslag til en Finantslov for Finantsaaret, som er fremlagt paa Rigsdagen, med de Ændringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger. Nu er det ganske vist, at den høitærede Regjering gjør en Bemærkning om, at den tager Ansvar for, hvad den anser for nødvendigt, men jeg maa sige, at det er en temmelig overflødig Bemærkning, det gjør og maa jo Regjeringen altid gjøre, men hvis den høitærede Regjering tror, at den ved at erklære, at den tager Ansvar for, hvad den anser for nødvendigt eller ikke, i fjerneste Grad bidrager til at gjøre det klart for Rigsdagen, hvad der er nødvendigt eller ikke, saa tager den feil, og det tror den høie Regjering heller ikke. Hvis man gaar ind paa et saadant Lovforslag fra Rigsdagens Side, vil det med andre Ord sige, at man fuldstændig i Blinde giver sig